

Sygn. akt II Ka 215/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2020 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marek Podwójniak

Protokolant: staż. Magdalena Tomczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Sieradzu Dominiki Ziemińskiej-Hejmanowskiej

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2020 r.

sprawy **S. J.**

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 06 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K 169/20

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

2. zasądza od S. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20,00 (dwadzieścia 00/100) złotych tytułem poniesionych w postępowaniu odwoławczym wydatków oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180,00 (sto osiemdziesiąt 00/100) złotych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 215/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 06 sierpnia 2020r. wydany w sprawie II K 169/20		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>				
Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>Zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, a to:</p> <p>a) art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędne przyjęcie, iż S. J. wypełnił znamiona czynu i posiadał substancję psychotropową (...) (...), pomimo iż posiadanie zawiera w sobie cechy umyślnego działania, które nie mogą zostać przypisane oskarżonemu,</p> <p>b) art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego błędne niezastosowanie, pomimo iż w celi,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>w której przebywał S. J. odnaleziono 1,86 gram netto substancji (...) (...), czym wypełniono znamię wypadku mniejszej wagi</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione zarzuty naruszenia prawa materialnego należy uznać za bezpodstawne.</p> <p>W przypadku zarzutu z podpunktu a, to w istocie należałoby go bardziej określić jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, iż posiadanie przez S. J. substancji psychotropowej nosiło cechy umyślnego posiadania. Tymczasem poczynione w sprawie przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, co do prawidłowości których Sąd Okręgowy nie ma zastrzeżeń, nie pozostawiają wątpliwości, że posiadanie przez S. J. substancji</p>				

psychotropowej (...)
(...) nosiło cechy
umyślnego
działania. Świadczy
o tym nie tylko
fakt ujawnienia tej
substancji w celi
oskarżonego, która
- co istotne - jest
celą jednoosobową -
ale także znalezienie
jej w sztyfcie
kosmetycznym, w
którym nie mogła
znaleźć się
przypadkowo.
Obrońca
oskarżonego
uzasadnieniu
apelacji wskazywał,
że oskarżony mógł
nie zauważyć
pozostawionego
przez innego więźnia
sztyftu
kosmetycznego,
niemniej z wyjaśnień
oskarżonego
złożonych na
rozprawie wynika, że
gdy był on w tej
celi, to ten sztyft
już tam leżał. Z jego
słów wynika zatem,
iż miał on ów sztyft
widzieć, a w tej
sytuacji - jak słusznie
zauważył Sąd I
Instancji - sprzeczne
z zasadami logiki
i doświadczenia
życiowego jest
niezgłoszenie tego
służbie więziennej i
narażenie się na
ewentualną
odpowiedzialność i
to zarówno
dyscyplinarną za
posiadanie

przedmiotu, co do którego jest zakaz jego posiadania w celi jak i karną z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zasadnie Sąd Rejonowy wskazał również, że każdorazowo przy zwolnieniu celi przez osadzonego dokonywana jest jego kontrola i nie ma tak naprawdę fizycznej możliwości, aby w jej trakcie nie zauważyć pozostawionego przez osadzonego zwalnającego celę sztyftu kosmetycznego.

Brak protokołów z takich przeszukań w żadnym razie nie może podważać wiarygodności zeznań funkcjonariuszy Służby Więziennej w tym zakresie.

W uzasadnieniu apelacji oskarżonego znalazła się sugestia, iż substancja psychotropowa mogła zostać podrzucana przez funkcjonariuszy Służby Więziennej bądź przez innego osadzonego w związku z wywoływaniem przez S. J. znacznej niechęci zarówno wśród tych funkcjonariuszy jak

i osadzonych.
Tymczasem w toku postępowania sam oskarżony na taką ewentualność nie wskazywał, nie mówił o jakichkolwiek konfliktach z funkcjonariuszami Służby Więziennej czy innymi osadzonymi, które uzasadniałyby możliwość podrzucenia mu substancji psychotropowej. Ponadto jeżeli chodzi o funkcjonariuszy Służby Więziennej, to nie sposób odnaleźć w aktach sprawy takich okoliczności, które faktycznie dawałyby podstawę do uznania, iż owi funkcjonariusze mogliby mieć jakikolwiek powód, aby zachować się w taki sposób, narażając się przy tym na utratę pracy i odpowiedzialność karną. Nie było zarazem fizycznej możliwości, aby inny osadzony ową substancję podrzucił. Także sam fakt, że nie wykazano, aby oskarżony był osobą uzależnioną od narkotyków bądź żeby uczestniczył w obrocie narkotykami

na terenie zakładu karnego, w żadnym razie nie może stanowić okoliczności świadczącej o tym, że nie mógł on wejść w posiadanie substancji psychotropowej, ujawnionej w jego celi w sztyfcie kosmetycznym. A zatem nie ma najmniejszych wątpliwości co do zasadności stanowiska Sądu I instancji w zakresie przyjęcia, iż posiadanie przez oskarżonego substancji psychotropowej nosiło cechy umyślnego działania, a tym samym S. J. wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nie można mieć również zastrzeżeń do stanowiska Sądu I instancji w zakresie, w jakim nie przyjął on, iż mamy do czynienia z wypadkiem mniejszej wagi, określonym w art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Faktem jest, że ilość

substancji psychotropowej posiadanej przez oskarżonego nie była duża, a przy tym brak jest dowodów wskazujących, że S. J. nie posiadał jej na własne potrzeby, niemniej nie są to okoliczności wystarczające do przyjęcia, iż mamy w tym wypadku do czynienia z wypadkiem mniejszej wagi określonym w art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przede wszystkim wskazać należy na okoliczności, w jakich oskarżony posiadał ową substancję psychotropową. Otóż wszedł w jej posiadanie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, która w swoim założeniu miała spełnić funkcję resocjalizacyjną wobec niego. Co również istotne posiadanie jej było całkowicie zabronione nie tylko z uwagi na przewidzianą z tego tytułu odpowiedzialność karną, ale także z uwagi na obowiązujące zasady odbywania kary

<p>pozbawienia wolności w zakresie przedmiotów, które wolno było posiadać w celi. Nie może być żadnego usprawiedliwienia dla posiadania w celi zakładu karnego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności nawet niewielkiej ilości narkotyku. W tym przypadku dodatkowo należy, że ilość posiadanej przez S. J. substancji psychotropowej nie wynosiła poniżej 1 grama, lecz niemal 2 gramy i wystarczała na kilka dawek tego narkotyku. W tej sytuacji nie było w tym przypadku podstaw do przyjęcia wypadku mniejszej wagi, a w związku z tym również ten zarzut należało uznać za chybiony.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie oskarżonego ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary łagodniejszej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
wniosek niezasadny z uwagi na bezpodbawność zarzutu				
3.2.	<p>Zarzut naruszenia przepisów postępowania mogącego mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, polegającego na orzeczeniu z naruszeniem zasad obiektywizmu oraz dokonania dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania poprzez przyjęcie, że odbywanie kary od 2 lutego 2013r. oraz otrzymanie kar dyscyplinarnych, a także uprzednia karalność świadczą o popełnieniu czynu zarzucanego oskarżonemu pomijając wyjaśnienia oskarżonego i możliwość podrzucenia znalezionej substancji (...)(...) przez innego więźnia pozostającego w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	konflikcie oskarżonym	z		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut ten w części pokrywa się z jednym z poprzednich zarzutów, przy czym w tym wypadku zarzucono obrazę przepisów postępowania, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony umyślnie posiadał substancję psychotropową. Również ten zarzut należy uznać za bezpodstawny. Sąd I instancji faktycznie wskazał na okoliczność, iż oskarżony od kilku lat odbywa karę pozbawienia wolności, ale uczynił to tylko i wyłącznie w tym celu, aby wykazać, iż w związku z tym S. J. znał swoje prawa i obowiązki, w tym również co do tego, jakie rzeczy może posiadać, a posiadanie których przedmiotów jest zabronione i jakie sankcje za to grożą,				

a to z kolei stanowiło argument w jeszcze większym stopniu świadczący o sprzeczności z doświadczeniem życiowym i zasadami logiki jego zachowania polegającego na niezgłoszeniu funkcjonariuszom Służby Więziennej nielegalnej substancji. To stwierdzenie Sądu Rejonowego wiązało się z oceną wyjaśnień oskarżonego z rozprawy, z których wynikało, że miał on widzieć sztyft kosmetyczny leżący w swojej celi w czasie, gdy w niej przebywał. Sąd Okręgowy zarazem nie dostrzegł, aby Sąd meriti jako argument przemawiający przeciwko wiarygodności wyjaśnień oskarżonego wskazał ogólnie fakt, iż był on wcześniej karany, zaś kwestia ukarania S. J. dyscyplinarnie za posiadanie owej substancji psychotropowej została niejako wskazana na marginesie. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że to właśnie w

jednoosobowej celi, w której przebywał oskarżony w sztyfcie kosmetycznym ujawnioną substancję psychotropową, zaś po zwolnieniu celi przez poprzednio przebywającego w niej osadzonego dokonano jej kontroli i nie ma tak naprawdę możliwości, aby wówczas nie dostrzeżono sztyftu kosmetycznego i go pozostawiono w tej celi. Podkreślić również należy - o czym zresztą przy okazji analizy poprzedniego zarzutu już wspomniano - iż sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie wskazywał na ewentualność podrzucenia mu substancji psychotropowej przez funkcjonariuszy Służby Więziennej bądź innego osadzonego. Nie wspominał on o jakichkolwiek konfliktach z funkcjonariuszami Służby Więziennej czy innymi osadzonymi, które uzasadniałyby możliwość podrzucenia mu tej substancji. Kwestia istnienia takiej

możliwości została podniesiona dopiero w apelacji. Zaznaczyć także należy, że jeżeli chodzi o funkcjonariuszy Służby Więziennej, to w aktach sprawy nie ujawniły się takie okoliczności, które mogłyby dawać podstawę do uznania, iż owi funkcjonariusze mogliby mieć jakikolwiek powód, aby zachować się w taki sposób, narażając się przy tym na utratę pracy i odpowiedzialność karną. Tym bardziej nie wskazuje, aby substancję tą podrzucił inny osadzony, zwłaszcza, że faktycznie nie miałby takiej możliwości, skoro S. J. przebywał w celi jednoosobowej. A zatem brak jest podstaw do uznania, że Sąd I instancji naruszył zasadę obiektywizmu określoną w art. 4 kpk, jak też zasadę swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 7 kpk. Tym samym również ten zarzut należało uznać za bezpodstawny.

Wniosek

<p>o zmianę zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie oskarżonego ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary łagodniejszej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>wniosek niezasadny z uwagi na bezpodstawność zarzutu</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary, tj. jej surowości polegającej na wymierzeniu oskarżonemu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności pomimo iż odnaleziona w celi ilość substancji psychotropowej (...) (...) była niewielka, oskarżony nie wprowadzał jej do obrotu, a także nie odurzał się nią co uzasadnia wymierzenie kary łagodniejszego rozmiaru</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny		
<p>Okoliczność, że ilość posiadanej przez oskarżonego substancji psychotropowej nie była duża brak było podstaw do uznania, iż uczestniczył on w obrocie tą substancją nie może stanowić podstawy do uznania, że kara 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego jest karą surową, a tym bardziej surową w stopniu rażącym. Gdy weźmiemy pod uwagę fakt, że był on wcześniej wielokrotnie karany i to za poważne przestępstwa, posiada negatywną opinię z zakładu karnego, a do tego posiadał on substancję psychotropową w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, która w swoim założeniu miała spełnić funkcję resocjalizacyjną wobec niego, jej posiadanie było całkowicie zabronione nie tylko z uwagi na przewidzianą z tego tytułu odpowiedzialność</p>		

<p>karną, ale również z uwagi na obowiązujące zasady odbywania kary pozbawienia wolności w zakresie przedmiotów, które wolno było posiadać w celi, to orzeczona wobec niego kara jawi się jako w pełni sprawiedliwa. Podkreślenia jeszcze raz wymaga, iż nie może być żadnego usprawiedliwienia dla posiadania w celi zakładu karnego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności nawet niewielkiej ilości narkotyku. W tej sytuacji również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec S. J. kary pozbawienia wolności należało uznać za całkowicie chybiony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary łagodniejszej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wniosek niezasadny z uwagi na</p>		

bezpodbawność zarzutu		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 06 sierpnia 2020r. wydany w sprawie II K 169/20		
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy		
Podniesione w apelacji zarzuty okazały się całkowicie bezpodbawne. Jak wynika z		

wcześniejszych
obszernych
rozważań Sąd I
instancji nie
dopuścił się ani
obrazy prawa
materialnego, ani
też naruszenia
przepisów
postępowania.
Poczynione w
sprawie ustalenia
faktyczne, w tym
również w zakresie
dotyczącym
umyślnego
posiadania przez
oskarżonego
substancji
psychotropowej,
były prawidłowe,
oparte na dowodach
słusznie uznanych
- także w świetle
również zasad logiki
i doświadczenia
życiowego - za w
pełni wiarygodne.
Sąd I instancji
zarazem w pełni
zasadnie nie przyjął,
iż czyn oskarżonego
stanowi wypadek
mniejszej wagi
określony w art. 62
ust. 3 ustawy z
dnia 29 lipca 2005r.
o przeciwdziałaniu
narkomanii, zaś
orzeczonej wobec
niego kary -
w świetle całego
szeregu okoliczności
obciążających - nie
można było w
żadnym razie uznać
za surową, a
tym bardziej rażąco
surową. Sąd
Rejonowy nie

dopuszczalność również żądanych uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu. Do rozstrzygnięcia Sądu I instancji nie można mieć najmniejszych zastrzeżeń.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>W związku z nieuwzględnieniem apelacji obrońcy oskarżonego na podstawie art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od S. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty za II instancję (art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych) oraz kwotę 20 złotych tytułem zwrotu poniesionych w toku postępowania odwoławczego wydatków, nie znajdując podstaw do zwolnienia go z obowiązku uiszczenia wskazanych wyżej kwot.</p>	
7. PODPIS		
Marek Podwójniak		